

Рум'яний критику, дотепнику пузатий,
Ти спів наш день при дні ладен на посміх брати
За сум та жалощі. А йди-но, глянь сюди,
Попробуй, може б, нас ти визволив з біди.
Дивись: он там хаток сіріє ряд убогий,
А далі стелиться долини схил розлогий,
І хмари котяться, як смуги вовняні...
Де ж ниви радісні? Діброви де рясні?
Де річка? Сірий тин, та — щоб розважить око —
Два бідних деревця схилились кривобоко,
Та й то на першому ані листка нема,
А друге тільки й жде, аж надлетить зима,
Щоб листя, змочене водою крижаною,
Немов брудне сміття розсипать під собою,
Та й годі! Пса нема живого на дворі.
Он, правда, мужичок та баби дві старі.
Без шапки він; несе в труні своє дитятко
І кличе здалека ледаче попенятко,
Щоб батька привело, бо треба ж поховать:
Мерщій, робота є, нема коли чекать!
Чого ж ти хмуришся? Таж геть до біса смуток,
Давай веселощів та жартів нам і шуток!

Куди ж ти? — До Москви — щоб графських
іменин
Отут не прогулять.—
Чекай — а карантин!
Прислала Індія у руський край заразу.
Сиди, як біля стін похмурого Кавказу
Сидів за оних днів покірний твій слуга;
Що? Не до жартів тут, печаль бере — ага!